

Direcció a l'infern

El dia era plujós, arribava a dins de l'automòbil dels meus pares, davant de l'internat. Sabia que al moment on creuaria aquelles portes immenses i tenebroses, ja no els tornaria a veure. Ni ells ni jo volíem que les coses acabessin així, però va ser el desafortunat desencadenament d'esdeveniments d'aquests darrers mesos, que ens va empènyer a prendre aquesta decisió. Lentament, ja arribava davant d'aquells monstres de ferro, quan va sortir un home gran i esprimatxat dels murs de l'escola, i va apropar-se. Els meus pares em van deixar a l'entrada, uns metres més endavant, l'home m'esperava. Els adéus van ser breus, la qual cosa em va sobtar sabent que no tornarien a veure'm. Llavors em vaig girar cap a l'home. Vaig notar una llàgrima caient per la meva galta a mesura que anava avançant cap a ell. Quan vaig arribar a la seva alçada, no em va dirigir cap paraula, només una mirada freda i cruel. Vam anar a l'interior. Un cop passat el llindar de la porta, un calfred em va recórrer tot el cos, i vaig sentir una frase sortir de la boca de l'home: "Hockey, em dic senyor Hockey i soc el director d'aquest infern... ". Aquesta última paraula va ser pronunciada amb un to molt més sinistre, com si hagués volgut que no la sentís...

Llavors, em va portar a una sala on els altres alumnes estaven estudiant, i em va deixar allà.

Vaig entrar tímidament. El professor em va mirar amb uns ulls cansats, que ja no tenien ganes de viure. I em va dir amb una veu freda: "Suposo que deus ser la nova alumna, em dic Smith, ves a seure". Vaig mirar d'un cop d'ull l'aula. Cap dels joves em va dirigir la mirada, a part aquell nen en el fons, assegut tot sol. El vaig mirar somrient, i vaig seure al seu costat. Durant la resta de l'hora ningú va parlar, tothom escoltava el professor, que semblava, que fins i tot ell tingués ganes de fugir. Quan va sonar la campana, tots els alumnes es van moure d'un aire spectral cap a la sortida. L'únic que semblava estar amb vida era el meu company de taula, que no va tardar en demanar-me el meu nom:

“I doncs com et dius?” –Chrysalis DeWitt- vaig respondre – I tu?- “Henry Dawson”. Aquesta interacció, per molt curta que va ser, em va tranquil·litzar i em va fer pensar que no estava sola en aquesta mansió fantasmagòrica.

Al cap d’unes hores sense fer gran cosa, vaig demanar a en Henry, que feia per divertir-se entre aquests murs. Em va confiar que al tercer pis hi havia una biblioteca, amb varis jocs de taula, però que l’accés estava prohibit als alumnes. Me’l vaig mirar amb una rialla a la cara, i ens vam entendre. Aniríem a explorar la biblioteca a l’hora de l’esbarjo.

Les últimes hores abans de la infracció em van semblar eternes. Quan la campana va anunciar la pausa, en Henry i jo, vam amagar-nos als lavabos i vam esperar que tothom baixés al pati, vam pujar les escales cap al tercer pis. Durant l’ascensió, estava ansiosa però també preocupada, tenia por que algú ens veiés, però vam arribar-hi sense cap problema. Un cop allà, vaig veure la porta sinistra per la qual s’entrava. Em vaig quedar un moment contemplant-la fins que vaig notar un copet a la meva espatlla, era en Henry. M’assenyala-va amb el dit, una finestreta, que hi havia just al costat de l’entrada. Vaig endevinar que entrariem per allà. Ens vam apropar, i en Henry va agafar-me. Vaig poder empènyer el vidre de la finestra i entrar. Llavors em vaig girar i en Henry ja estava a dins. Es notava que venia sovint, ja que no li va costar gens ni mica entrar. Vaig mirar d’un cop d’ull la sala. Era espantosament gran, em va fer venir un calfred. Els murs eren negres i aterridors com si fes mil anys que no s’haguessin netejat. I les prestatgeries no eren l’excepció. Estic convençuda que allà dins es poden trobar fins i tot llibres de màgia. Vaig estar uns minuts observant l’interior tant peculiar, i vaig sentir en Henry des de l’altra punta de la biblioteca cridar-me. Vaig dirigir-me cap a ell, i em va ensenyar un munt de capsos amuntegades que semblaven ser jocs.

No vam tenir temps d’obrir-ne ni un, quan vam sentir uns passos apropar-se. Vam fer una ullada cap a on venia soroll i vam veure que era el senyor Smith. Contràriament a aquest matí, ja no tenia la cara cansada. S’havia transformat en una cara furiosa i plena d’odi. Va apropar-se corrent i va agafar el

braç del Henry que estava subjectant el joc, i va començar a sacsejar-lo demanant- nos que fèiem aquí. No vam tenir temps de respondre, que em va agafar a mi també per el braç, i ens va portar al despatx del senyor Hockey.

Quan vam arribar al despatx del senyor Hockey vam tenir que seure mentre esperàvem que arribés. La sala estava en complet silenci quan vam sentir el soroll de petjades. El senyor Hockey va passar per la porta amb un somriure malèvol. Es va posicionar darrere nostre una mà al respall de cada cadira per dir-nos que teníem dues hores de càstig. I que ens vindrien a buscar quan fos el moment. Vam tornar a classe com si res hagués passat. Al final de l'hora el senyor Smith ens va portar en uns passadissos que no sabíem ni que existien, i vam arribar a una porta completament negra. En entrar a la sala, la porta es va tancar darrere nostre. Ens vam girar per rebre les instruccions i vam veure que estàvem sols. La sala era buida, les parets de color negre i la il·luminació era escassa. Vam esperar durant mitja hora sense saber què haviem de fer. Llavors, es va sentir un soroll a prop d'on estàvem i vam decidir d'anar a veure el què passava. En retrobar la fredor del passadís vam veure varis professors dirigir-se a unes escales que estaven al fons en la penombra. Vaig decidir de seguir-los oblidant-me per un segon del Henry. "Chrysalis no ho..."-va intentar murmurar. Però era massa tard i ja m'estava dirigint cap a la direcció per la qual els professors havien desaparegut. En arribar al final de les escales vam veure una sala ampla amb les parets d'un gris molt fosc. Tots els professors estaven en una rotllana com si envoltessin alguna cosa, que no aconseguia veure. Tots portaven màscares d'animals, l'entorn era digne d'una pel·lícula d'horror. I llavors, van començar a repetir una frase en un idioma que semblava ser llatí "morit uri". En un intent d'apropar-me per veure que encerclaven vaig trepassar, el que va fer que els professors es gressin silenciosament en la nostra direcció. En aquest moment, va sortir, d'entremig de la massa el senyor Smith, que va córrer cap a nosaltres traient-se la màscara i ens va ordenar d'oblidar-nos del què haviem vist i de tornar a les habitacions. Mentre que fèiem mitja volta, vaig començar a notar que el meu cap em feia voltes. Tot es va tornar fosc abans que caigués inconscient al terra. Vaig obrir els ulls i estava estirada al llit del meu

dormitori. No vaig entendre el què va passar ja que ja era de dia, però vaig anar a classe. Mentre caminava pel passadís vaig veure que tots els alumnes portaven les mateixes màscares que els professors de la nit anterior. En entrar a l'aula vaig dirigir-me cap en Henry que estava igual o més confós que jo. Un dels nostres companys portava un líquid estrany a les mans, a l'entrar a l'aula, va relliscar i el beuratge va caure sobre la meua taula. Vaig demanar permís per anar al lavabo per rentar-me les mans. Mentre caminava vaig sentir passos que ressonaven darrere meu. Un calfred em va recórrer el cos i em vaig girar amb una velocitat sobrenatural per veure qui era. El passadís era buit. Vaig continuar accelerant el pas fins al lavabo i vaig rentar-me les mans ràpidament. I abans de marxar vaig donar un cop d'ull ràpid al mirall, on hi havia reflectida l'ombra d'una noia, que no havia vist mai. "Hola, no t'havia sentit entrar"- vaig dir una mica confosa mentre em girava, però la noia havia desaparegut. En arribar a classe vaig seure al meu lloc. Durant la resta de l'hora, li vaig explicar al Henry l'aparició de la noia misteriosa tot com el soroll de passos al passadís. Després de descriure-la, a petició del Henry, vaig descobrir que ell també l'havia vist. Va ser mentre jo estava al lavabo. El Henry em deia que l'havia vist tirar el líquid sobre la taula. Però em va semblar impossible ja que vaig veure clarament que era el meu company que l'havia fet caure. Li vaig comentar a en Henry però ell estava convençut que era la noia. No entenia com és que els dos havíem vist alguna cosa diferent. Però mentre discutíem, vaig baixar els ulls cap a la taula per descobrir que el líquid ja no hi era. Qui ho havia netejat? Li vaig dir al Henry, em va contestar que havia estat jo, uns segons abans que ho havia fet. Però era impossible si encara no havia tornat dels lavabos... Tot allò em va semblar molt estrany, com si fos una broma.

Vam acabar l'hora una mica enfadats ja que l'Henry pensava que l'estava tractant de mentider. Llavors vam sortir de la sala, i tot era fosc. No vaig tenir temps de posar el peu de l'altre costat de la porta, quan vaig veure una llum aparèixer al fons del passadís. I vaig entreveure una llarga cua de professors i alumnes dirigits pel senyor Hockey, que es dirigien cap a nosaltres. Estaven dient frases amb llatí més i més fort. L'Henry i jo vam tancar-nos a dins de l'aula, però va ser massa tard, encara

quedaven alumnes a dins, i s'apropaven de nosaltres dient les frases amb un aire spectral. L'Henry i jo ens vam precipitar de l'altre costat de l'aula, però l'havien encerclat, estàvem per tot arreu, no sabia com escapar-nos. I llavors vaig començar a notar que feia molta calor el cap em girava, notava que les cames ja no podien portar-me, i va ser quan vaig veure els alumnes treure una espècie de ferro. Brillava molt, i era d'allà d'on venia la calor. M'hi vaig fixar una mica més amb les forces que em quedaven, i vaig veure que tenia la forma d'un ull. S'estaven apropant tots del Henry que ja estava al terra delirant, es van posar amb rotllana al seu tomb, i l'únic que vaig sentir va ser un crit, atroç abans de desmaiar-me. Em vaig despertar de nou com l'altre dia, al meu llit, segurament havia estat un malson. Però estranyament, em feia extremadament mal la cuixa. Vaig aixecar el llençol per descobrir aquella marca horrorosa d'ull del meu somni. Vaig entendre que el que recordava era ben real. Llavors, el crit de l'Henry em va tornar al cap. I em vaig precipitar a fora del llit per anar a veure com estava.

Quan ja arribava quasi a la seva habitació, vaig creuar una noia, que em semblava familiar. En efecte era la noia dels lavabos. Vaig baixar la mirada, i quan anava a avançar-la, vaig sentir la seva veu greu i tremolosa que em va dir: "Mata'l, fes-ho abans que ells ho facin. Jo era com ell, però el meu amic no ho va fer i ara estic atrapada aquí per l'eternitat". Aquesta última paraula va ressonar al meu cap durant uns segons, abans de demanar-li: "Però què vols dir que el mati? Vols que mati l'Henry? És això? No ho penso fer estàs boja?". I la noia va contestar:

-El que heu viscut ahir només era el principi. Aquesta marca que teniu a la cuixa us uneix a ells. L'única manera de poder escapar-vos és que un matí a l'altre perquè s'escapi, però llavors l'altre estarà condemnat...

-Com que condemnat? Què vols dir? Jo no el vull matar, em sents?-vaig dir amb les llàgrimes als ulls. I la noia va marxar. No sabia el què volia dir però al fons meu notava que ho havia de fer. Però "l'altre estarà condemnat" això vol dir que només n'hi ha un que es pot escapar... I l'Henry fa anys que està empresonat... . Sense pensar-ho més vaig anar a la cuina de l'internat i vaig agafar un ganivet.

Lavors em vaig armar de valentia i vaig dirigir-me cap a l'habitació de l'Henry i lentament, em vaig apropar del seu llit . Vaig comptar fins a tres, i l'hi vaig enfonsar l'arma al coll.

Uns segons després vaig notar com si un vent m'expirés i ja no vaig notar res.

Em vaig despertar amb una veu familiar, s'assemblava a la veu de l'Henry, no, què dic? Era la veu de l'Henry. Vaig obrir els ulls, i em vaig adonar que estava en un automòbil amb els meus pares davant.

Reconfortada per la situació, vaig mirar tendrament al meu pare sencer i vaig emetre un crit ofegat en adonar-me que la cara del meu pare no era aquella, que jo havia vist i estimat des del meu naixement, sinó la de la persona que havia fet descansar per l'eternitat. Em vaig quedar paralitzada. I al cap d'uns segons vaig entreveure una mansió gegant i tenebrosa. Hi havia un senyor a fora que semblava esperar-nos. Vam aparcar, estava una mica perduda. Els meus pares van baixar i em van dir adéu breument i llavors em vaig dirigir cap al senyor, ell era gran i esprimatxat. I quan vaig arribar a la seva alçada només em va dir una frase: "Hockey, em dic senyor Hockey, i soc el director d'aquest infern..."